

мѣщение на моряцитѣ наднича Жоржета. Кимва на своя приятель, дочаква го да се обрѣсне и му казва:

— Би ли ми снелъ багажа?

Той държи все още брѣснача си въ дѣсната ржка и мълчи.

— Въ Казабланка имамъ женена сестра. Искамъ да остана при нея. Не би ли ми изнесълъ двата куфара заедно съ нѣкой чуждъ багажъ? Искалъ петъ хиляди франка, а сестра ми надали ще има толкова пари.

— Нашиятъ редъ е твърде строгъ, Жоржета. Ако узнаятъ, ще ме уволнятъ. Азъ съмъ служебно лице.

— Богданъ, ти си пжтувалъ толкова много. Пъкъ си и френски морякъ — тукъ никой не ще ти каже нищо. Нима нѣмашъ желание да ми помогнешъ? Азъ ще ти остана тѣй длѣжна... Все ще се срещнемъ нѣкога пакъ.

— Щомъ настоявашъ...

Въ Казабланка не успѣватъ да снематъ багажа. Въ Мароко я залавятъ единъ часъ следъ като всичко е минало презъ митницата. Въ Оранъ сърдитъ полицейски офицеръ настоява да я арестува. Въ Алжиръ...

— Жоржета, не знаехъ, че имашъ толкова роднини по пристанищния свѣтъ. Но щомъ пъкъ на всѣка цена желаетъ да останешъ въ Африка, тогава, ей-Богу, облѣчи каквото можешъ на себе си и слизай безъ багажъ, безъ провѣрка на митницата.

Тя го гледа право въ лицето. По устнитѣ ѝ се рѣе тѣжна усмивка. Тя има толкова добъръ и топълъ погледъ. Устнитѣ ѝ сж меки и безсилни и едва се отлепятъ една отъ друга.